MÃ¥sarna lÃ¤mnar Goldstone och hela England tittar pÃ¥

2011-08-06
Senast uppdaterad 2013-05-08

Den hÃ¤r artikeln sammanfattar de omtumlande Ã¥ren frÃ¥n 1991 fram till maj 1997 i Brightons historia, och Ã¤r den fÃ¶rsta i en svit pÃ¥ tre artiklar som jag bÃ¶rjade planera redan 2005, men som av olika skÃ¤l, framfÃ¶r allt lÃ¤ttja, blivit liggande tills nu. Jag rÃ¤knar med att publicera de andra tvÃ¥ under de nÃ¤rmaste veckorna, och sedan fÃ¶rbÃ¤ttra/underhÃ¥lla dem allteftersom jag upptÃ¤cker saker jag glÃ¶mt, material pÃ¥ nÃ¤tet tillkommer eller fÃ¶rsvinner, eller jag bara vill fila bort kanterna pÃ¥ en klantig formulering.

Jag ber redan i fÃ¶rvÃ¤g om ursÃ¤kt fÃ¶r att jag skriver lÃ¥ngt, omstÃ¤ndligt och torrt; det tycks vara en Ã¥komma som lÃ¤karvetenskapen saknar mÃ¶jlighet att kurera.

- Del 1: MÃ¥sarna lÃ¤mnar Goldstone, och hela England tittar pÃ¥
- Del 2: Halvtid i Hereford
- Del 3: Falmer, John! (under utarbetande)

Bakgrund

Brighton and Hove Albion FC, sedan mitten pÃ¥ 70-talet kÃ¤nda som Â»The seagullsÂ», mÃ¥sarna, Ã¤r en klubb som ganska fÃ¥ svenskar har nÃ¥gra kÃ¤nslor fÃ¶r. De minnesgoda kanske minns en tipsextramatch mot Nottingham Forest, dÃ¥ ett av Englands och Europas bÃ¤sta lag, dÃ¤r Brighton Ã¶verraskande vann med 1-0, och dÃ¤rmed avslutade en av de lÃ¤ngsta serierna av Â»obesegrad pÃ¥ hemmaplanÂ» i Englands fotbollshistoria. Eller kanske FA-cupens final 1983, dÃ¤r Brighton spelade oavgjort, 2-2, mot sjÃ¤lvaste Manchester United, och i fÃ¶rlÃ¤ngningens sista sjÃ¤lvande minuter var ett fint ingripande av United-mÃ¥lvakten Gary Bailey ifrÃ¥n att fullborda sensationen. SjÃ¤lv tillbringade jag vÃ¥ren 1982 i Brighton, och sÃ¥g laget slÃ¥ bland andra Arsenal och Ipswich, och nÃ¥ sin hÃ¶gsta position nÃ¥gonsin i seriesystemet, 13:e i division 1.

Men den hÃ¤r artikeln handlar inte om den perioden. Den handlar i stÃ¤llet om nÃ¥gra Ã¥r pÃ¥ 90-talet dÃ¥ katastrofen var sÃ¥ nÃ¤ra att den nÃ¤stan gick att ta pÃ¥, nÃ¥gra Ã¥r dÃ¥ klubbens sjÃ¤lva existens var hotad. Idag, nÃ¤r Brighton spelar sin fÃ¶rsta seriematch pÃ¥ sin nya arena, kan det vara pÃ¥ sin plats att blicka tillbaka pÃ¥ denna mÃ¶rka tid, pÃ¥minna oss om att vÃ¥r historia inte Ã¤r unik, och att liknande saker hÃ¤nder runt om England (och inte bara dÃ¤r) hela tiden. Minns Portsmouth, Wimbledon eller Leeds, fÃ¶r att ta nÃ¥gra exempel frÃ¥n de hÃ¶gsta regionerna, eller Wrexham, Exeter och Chester fÃ¶r att ta nÃ¥gra exempel lÃ¤ngre ner. Det finns all anledning att fortsÃ¤tta blanda bark i rÃ¤kmackorna...

NÃ¤ra, men Ã¤ndÃ¥ sÃ¥ lÃ¥ngt bort

Den hÃ¤r historien tar sin bÃ¶rjan pÃ¥ Wembley, nÃ¤rmare bestÃ¤mt den 2 juni 1991. Brighton mÃ¶tte dÃ¤r det klassiska storlaget Notts County i en match som gÃ¤llde uppflyttning till Division 1, den sista sÃ¤songen innan Premier League och den nya tiden brÃ¶t in i England. Av de 60 000 som befann sig i publiken var uppskattningsvis 35 000 brightonsupporters som vÃ¤ndrade bÃ¶rjan pÃ¥ nÃ¥got nytt. Laget hade klÃ¤mt sig in i playoffspelet i bokstavligen sista minuten, efter en frispark av Dean Wilkins; lÃ¤tt spelat bort Millwall i semifinal (sammanlagt 6-2); och skulle nu ta det sista steget tillbaka till hÃ¶gsta divisionen.

Matchen bÃ¶rjade ocksÃ¥ bra fÃ¶r Brightons del; man hade visserligen inte sÃ¥ mÃ¥nga mÃ¥lchanser men ett klart spelÃ¶vertag. Efter en halvtimme fick Notts C en hÃ¶rna som togs kort, och pÃ¥ det fÃ¶ljande inlÃ¤gget fick deras specielle mÃ¥lgÃ¶rare Tommy Johnson helt omarkerad nicka in 1-0. Brighton fortsatte att pressa, trÃ¤ffade mÃ¥lstÃ¤llningen tvÃ¥ gÃ¥nger, men nÃ¤r Johnson frispelades efter en kvart i andra halvlek och enkelt rullade in 2-0 gick luften ur brightonanstormningen. Slutsiffrorna blev till slut 3-1 till Notts C, sedan Wilkins reducerat pÃ¥ Ã¶vertid.

De ekonomiska problemen eskalerar

SÃ¤songen dÃ¤refter, 1991-92, gick det som sÃ¥ ofta nÃ¤r ett lag varit nÃ¤ra uppflyttning â€“ nÃ¥gra tongivande spelare fÃ¶rsv och nÃ¤r ekonomiska problem gjorde att de inte ersattes dalade laget lÃ¥ngsamt genom serien; runt nyÃ¥ret var man nere pÃ¥ en nedflyttningsplats, och dÃ¤r fÃ¶rblev man sÃ¤songen ut.

I november 1992 ledde de ekonomiska problemen till att klubben fick en Â»wind-up petitionÂ» frÃ¥n det engelska skatteverket; mina kunskaper om ekonomiska termer Ã¤r inte de allra bÃ¤sta, men sÃ¥vitt jag fÃ¶rstÃ¥r Ã¤r det en lite allvarligare variant av att sÃ¤ttas i konkurs. Den hÃ¤r gÃ¥ngen avvÃ¤rjdes faran genom att mÃ¥lvakten Mark Beeney sÃ¥ldes, men pÃ¥ lÃ¤ngre sikt sÃ¥g styrelsen bara en lÃ¶sning â€“ att bygga en ny arena, och sÃ¤lja Goldstone Ground, som genom sitt nÃ¥gorlunda centrala lÃ¤ge i Hove var attraktivt fÃ¶r byggfirmor. FÃ¶r att Ã¶ka vÃ¤rdet pÃ¥ marken sÃ¶kte man tillstÃ¥nd fÃ¶r kommersiell nybyggnad, och fick det, men med en viktig restriktion â€“ marken fick inte anvÃ¤ndas fÃ¶r matfÃ¶rsÃ¤ljning eller supermarkets.

HÃ¶sten 1993 var lÃ¤get Ã¤n mer desperat, och man kallade till ett extra aktieÃ¤garmÃ¶te den 28 oktober 1993, ett mÃ¶te som skulle leda till en omorganisation dÃ¤r aktiemajoriteten och ansvaret fÃ¶r verksamheten fÃ¶rdes Ã¶ver pÃ¥ de tvÃ¥ av styrelsemedlemmarna med stÃ¶rst finansiella resurser, Greg Stanley och Bill Archer. En av deras fÃ¶rsta Ã¥tgÃ¤rder var att kicka Barry Lloyd, som mer eller mindre ensam styrt den fotbollsmÃ¤ssiga delen av verksamheten sedan 1986. Han ersattes av David Belotti som Â»managing directorÂ», medan arsenallegenden Liam Brady blev ny manager. Man fÃ¶rde ocksÃ¥ in pengar till kassan, rÃ¤kningar betalades och i december 1993 var de Ã¶verhÃ¤ngande hoten undanrÃ¶jda. Det fanns till och med fans som sÃ¥g framtiden an med tillfÃ¶rsikt...

Archer, Belotti och Stanley

NÃ¥gra ord om tre av dramats huvudpersoner: Greg Stanley hade tagits upp i styrelsen 1985, fÃ¶rmodligen dÃ¤rfÃ¶r att han bodde i nÃ¤rheten (i Arundel i de vÃ¤stra delarna av Sussex) och hade gott om pengar; en artikel som jag hittat pÃ¥ nÃ¤tet ger bilden av en ansvarslÃ¶s playboy med mer pengar, gott hjÃ¤rta och impulsivt temperament Ã¤n sunt fÃ¶rnuft. Han Ã¤r den som slipper undan lindrigast i supportrarnas Ã¶gon; som en av dem uttrycker det â€“ Â»jag skulle aldrig underskatta Gregs fÃ¶rmÃ¥ga att inte veta saker...Â».

Ett av Stanleys affÃ¤rsprojekt var Focus DIY (Do-It-Yourself; jag skulle tippa pÃ¥ att de kan betraktas som ett slags korsning mellan Bauhaus och Clas Ohlson), ett litet imperium som han och en viss Bill Archer byggde upp i slutet av 70-talet genom att kÃ¶pa upp och slÃ¥ samman ett antal mindre affÃ¤rskedjor.

Archer blev Ã¶vertalad av sin kompanjon att gÃ¥ in i Brightons styrelse 1990, trots att han bodde i andra Ã¤ndan av England, och egentligen inte var intresserad av fotboll; det finns vÃ¤ldigt fÃ¥ rapporter om att han synts pÃ¥ Goldstone Ground, eller ens i nÃ¤rheten av en fotbollsplan, och ingen kÃ¤nner till vilket lag han hÃ¶ll pÃ¥ innan han klev in i Brightons styrelserum.

David Bellotti, slutligen, var en liberaldemokratisk politiker frÃ¥n Eastbourne som valdes in i parlamentet i tumultet efter Thatcher-eran, men som i nÃ¤sta val fick se sig besegrad av den konservativa kandidaten. Exakt hur hans koppling till Archer/Stanley sÃ¥g ut, och vilka kvalifikationer han hade fÃ¶r att leda en fotbollsklubb, vet jag inte. FÃ¶rhÃ¥llandet mellan Archer och Bellotti har sammanfattats ungefÃ¤r sÃ¥ hÃ¤r av en supporter: alla inser att Bellotti Ã¤r en apa, men inte alla har fÃ¶rstÃ¥tt att det Ã¤r Archer som vevar pÃ¥ positivet...

Goldstone Ground sÃ¥ld!

Den 7 juli 1995 slog bomben ned â€“ lokaltidningen i Brighton, Evening Argus, kunde meddela att styrelsen fÃ¶r fotbollsklubben hade sÃ¥lt Goldstone Ground, och att man frÃ¥n nÃ¤sta sÃ¤song (1996-97) skulle dela arena med Portsmouth medan man byggde en ny arena fÃ¶r 30 000 Ã¥skÃ¥dare i Waterhall, ett friluftsomrÃ¥de norr om Brighton. Och nÃ¤r klubben brÃ¥dstÃ¶rtat slÃ¤ppte en pressrelease om sina planer kunde Argus redan nÃ¤stan dag avslÃ¶ja att klubben fÃ¥tt avslag pÃ¥ en av de bÃ¤rande delarna i planen. Finansieringen skulle nÃ¤mligen komma frÃ¥n en samtidig kommersiell exploatering av det nÃ¤rbelÃ¤gna Patcham Court Farm, och den delen hade Brightons fullmÃ¤ktige redan sagt ett kategoriskt nej till â€“ fjorton dagar innan klubben slÃ¤ppte sin Â»informationÂ» om projektet!

Det Ã¤r knappast underligt att brightonsupportrar lite till mans bÃ¶rjade undra vad som pÃ¥gick, och en av dem, en revisor vid namn Paul Samrah, gick sÃ¥ lÃ¥ngt att han gick genom klubbens offentliga ekonomiska redovisning fÃ¶r de sista Ã¥ren; och han upptÃ¤ckte en del saker som gjorde honom fÃ¶rskrÃ¤ckt. FÃ¶r det fÃ¶rsta hade Archer inte satsat mer Ã¤n 56 pund och 25 pence i klubben, utan den finansiella uppryckningen i slutet av 1993 hade gjorts helt med hjÃ¤lp av lÃ¥n. Vidare hade klubben enligt hans undersÃ¶kning skulder pÃ¥ omkring 4.7 miljoner pund av vilka en knapp miljon mÃ¥ste betalas i juni 1996, vilket rimmade illa med styrelsens pÃ¥stÃ¥ende att klubben fÃ¶r tillfÃ¤llet Â»gick runtÂ» och att en skuld pÃ¥ 6 miljoner skulle fÃ¶rfalla till betalning i juni 1996.

Men det som verkligen fick honom att kÃ¤nna sig illa till mods var att klubben den 23 november 1993, dvs strax efter Â»rekonstruktionenÂ», hade antagit nya stadgar. Den enda skillnad mot de gamla han kunde hitta var att en klausul fÃ¶rsvunnit, nÃ¤mligen den som stadgade att eventuellt kvarvarande tillgÃ¥ngar vid en upplÃ¶sning av klubben skulle fÃ¶rdelas mellan likartade fÃ¶reningar i regionen. Med andra ord, om klubben skulle likvideras skulle det nu vara fritt fram fÃ¶r Ã¤garna att stoppa Ã¶verblivna medel i egna fickor...

Samrah lyckades fÃ¥ audiens hos fotbollsfÃ¶rbundet (FA, Â»Football AssociationÂ»), la fram sina fynd och berÃ¤ttade historien om klubbens lÃ¤ttvindiga sÃ¤tt att planera; men han fick inte den reaktion han hade hoppats pÃ¥. Visserligen orsakade den fÃ¶rsvunna klausulen ett visst rabalder (det visade sig dels att klubbar mÃ¥ste underrÃ¤tta FA nÃ¤r de Ã¤ndrar stadgar, vilket inte hade hÃ¤nt hÃ¤r, och dels att den klausulen var obligatorisk fÃ¶r klubbar som inte var bÃ¶rsnoterade), men sedan Archer fÃ¶rklarat att allt berodde pÃ¥ ett misstag lÃ¤t man saken bero.

MissnÃ¶jet pyr...

Fansen lÃ¤t dock inte saken bero, och mÃ¥nga beslÃ¶t sig fÃ¶r att agera. Den 2 september tog sig nÃ¥gra fans in pÃ¥ planen i halvtid, stÃ¤llde sig i mittcirkeln, och gick inte dÃ¤rifrÃ¥n fÃ¶rrÃ¤n de Ã¶vertalades av Liam Brady att lÃ¤mna planen. Senare samma mÃ¥nad, den 25:e, utnyttjade man den TV-sÃ¤nda bortamatchen mot Bournemouth fÃ¶r att gÃ¶ra sitt missnÃ¶je bekant fÃ¶r en stÃ¶rre publik.

Resultaten pÃ¥ plan var inte sÃ¤rskilt Ã¶vertygande, fÃ¶r att uttrycka det milt. Efter ett par usla resultat (2-2 mot Canvey Island i FA-cupens fÃ¶rsta rond; 0-3 hemma mot Walsall) hamnade Archer och Brady pÃ¥ kollisionskurs, och den senare meddelade att han avgick; Jimmy Case, en gammal brightonlegend, och en av Bradys hjÃ¤lptrÃ¤nare, fick det otacksamma uppdraget att fÃ¶rsÃ¶ka vÃ¤nda den nedÃ¥tgÃ¥ende trenden.

Allteftersom sÃ¤songen led isolerades Archer och Belotti i allt hÃ¶gre utstrÃ¤ckning. Stanley hade lÃ¤mnat frÃ¥n sig ordfÃ¶randeklubban redan i juli 1995, och i september lÃ¤mnade han styrelsen, Ã¤ven om han inte Ã¥terkrÃ¤vde de pengar han lÃ¥nat ut till fÃ¶reningen. Fansen fortsatte att protestera pÃ¥ alla tillgÃ¤ngliga sÃ¤tt; spelare, manager och de flesta av de anstÃ¤llda var pÃ¥ fansens sida, Ã¤ven om de inte alltid kunde visa det Ã¶ppet; fotbollsfÃ¶rbundet och berÃ¶rda klubbar bÃ¶rjade trÃ¶ttna pÃ¥ alla mÃ¤rkliga turer; och inte minst lyckades man stÃ¶ta sig med de ledande politikerna i Brighton respektive Hove, utan vars stÃ¶d de knappast skulle fÃ¥ tillstÃ¥nd fÃ¶r ett arenabygge.

Den viktigaste frÃ¥gan nÃ¤r slutet av sÃ¤songen nÃ¤rmade sig var fÃ¶r ovanlighetens skull inte i vilken division laget skulle spela nÃ¤sta sÃ¤song, utan var man skulle spela. Styrelsen menade att man skulle dela arena med Portsmouth, sedan man undersÃ¶kt mÃ¶jligheterna att dela arena med Crawley eller hyra den hundkapplÃ¶pningsarena som lÃ¥g ett rickybruchstenkast frÃ¥n Goldstone Ground. FA vaknade till liv, och pÃ¥pekade att de endast kunde tillÃ¥ta ett sÃ¥dant arrangemang om det fanns en godkÃ¤nd plan fÃ¶r hur och nÃ¤r klubben skulle Ã¥tervÃ¤nda till Brighton-omrÃ¥det; om klubben inte kunde visa upp en sÃ¥dan skulle man kasta ut laget ur ligasystemet. FÃ¶rhandlingar fÃ¶rdes med Chartwell Ltd, den firma som kÃ¶pt Goldstone Ground (fÃ¶r 7,4 miljoner pund) om att klubben skulle fÃ¥ hyra tillbaka arenan fÃ¶r sÃ¤songen 1996-97, vilket de sÃ¥ smÃ¥ningom gick med pÃ¥, mot en ersÃ¤ttning pÃ¥ 480 000 pund; om mat-klausulen togs bort frÃ¥n byggtillstÃ¥ndet behÃ¶vde klubben inte betala nÃ¥gon hyra alls. Det bisarra med den uppgÃ¶relsen Ã¤r att motparten i fÃ¶rhandlingarna inte var klubben, utan stÃ¤derna Brighton och Hove; klubbens styrelse menade att det var fÃ¶r mycket och erbjÃ¶d 200 000 pund, vilket Chartwell omedelbart fÃ¶rkastade.

Den Ã¶desmÃ¤ttade matchen mot York

SÃ¥ var lÃ¤get infÃ¶r sÃ¤songens sista hemmamatch, mot York den 27 april 1996. PÃ¥ planen var sÃ¤songen Ã¶ver â€“ laget v praktiken redan nedflyttade, 6 poÃ¤ng och 11 mÃ¥l Ã¤r svÃ¥rt att ta igen pÃ¥ tvÃ¥ matcher â€“ men utanfÃ¶r planen pÃ¥gick fortfarande matchen, med ofÃ¶rminskad intensitet. Chartwell hade satt en deadline klockan 12:00, tisdagen den 30 april; om kontraktet inte undertecknats innan dess skulle Â»tÃ¤mligen irreversibla processerÂ» sÃ¤ttas igÃ¥ng. Polisen var fÃ¶rvarnade om att nÃ¥got kunde hÃ¤nda, om inte annat visste man vad som hÃ¤nt under den senaste hemmamatchen, mot Carlisle. Men det hjÃ¤lpte inte.

Sexton minuter in i matchen invaderade brightonfans planen, och efter att mÃ¥lstÃ¤llningen knÃ¤ckts hade domaren inget annat val Ã¤n att stoppa matchen. Enligt uppgift lÃ¤r mannen som skÃ¶tte hÃ¶gtalarna utnyttjat tillfÃ¤llet till att sÃ¤ga: Â»Medan vi har detta avbrott i spelet, lÃ¥t mig pÃ¥minna er om att det pÃ¥ tisdag Ã¤r Steve Fosters 'testimonial' dÃ¥ Albion tar emot Sheffield Wednesday, avspark 19:45; vi hÃ¤lsar alla vÃ¤lkomna tillbaka dÃ¥Â»...

Dagen dÃ¤rpÃ¥, sÃ¶ndagen den 28:e, hoppade plÃ¶tsligt ett nygammalt namn in i debatten â€“ Liam Brady. Vid en presskonferens utanfÃ¶r Goldstone Ground meddelade han att han stod i spetsen fÃ¶r ett konsortium som ville kÃ¶pa klubben, och han var beredd att ur egen ficka ta de 40 000 pund som Chartwell ville ha som handpenning fÃ¶r ett Ã¥rs hyra. Klubbens svar var kort och koncist: Â»Erbjudandet Ã¤r helt irrelevant och kommer inte att accepteras.Â»

Klockan 11:03 tisdagen den 30 april, 57 minuter innan Chartwells tidsfrist lÃ¶pte ut, meddelade styrelsen att man accepterade Chartwells villkor, och 11:55 undertecknades kontraktet. Klubben hade kÃ¶pt sig ytterligare ett Ã¥r pÃ¥ Goldstone Ground.

Men Â»matchensÂ» betydelse kan inte Ã¶verskattas. Medan styrelsen och de oreflekterande delarna av media klassificerade hÃ¤ndelserna som ett upplopp, sÃ¥ Ã¤r det ganska lÃ¤tt att se pÃ¥ bilderna att det mer liknar en picknick i parken Ã¤n ett gatuslagsmÃ¥l. Visst fÃ¶rstÃ¶rdes mÃ¥lstÃ¤llningarna; visst grÃ¤vdes delar av grÃ¤smattan upp och kastades upp pÃ¥ lÃ¤ktarna; visst fÃ¶rekom det hÃ¥rda meningsutbyten hÃ¤r och var pÃ¥ planen; men det vÃ¥ld som eventuellt fÃ¶rekom var lÃ¥ngt ifrÃ¥n det som i vanliga fall brukar klassas som Â»upploppÂ». Det man verkligen Ã¥stadkom var att rikta Fotbollsenglands Ã¶gon mot Brighton, och mot de mÃ¤rkliga krumbukterna som klubbens ledning utfÃ¶rde, samtidigt som det fÃ¶rde de olika supporterfÃ¶reningarna nÃ¤rmare varann â€“ klubben hade vid den tidpunkten sju Â»stÃ¶rreÂ» supporterfÃ¶reningar, som hade olika bakgrund och olika sammansÃ¤ttning; sÃ¥ olika att det krÃ¤vdes nÃ¥got alldeles extra fÃ¶r att fÃ¶rena dem. Efter York-matchen var det inte lÃ¤ngre nÃ¥gon som tvekade om att man hade ett gemensamt mÃ¥l att kÃ¤mpa fÃ¶r.

Vidare fÃ¶rmedlade Liam Bradys utspel en gnutta hopp om en lÃ¶sning av dÃ¶dlÃ¤get. Visserligen visste man inte mycket om konsortiet, men Brady hade fortfarande supportrarnas fÃ¶rtroende, och mÃ¥nga resonerade nog som sÃ¥ att allt var bÃ¤ttre Ã¤n Archer och Belotti.

Matchen spelades sÃ¥ smÃ¥ningom, York vann med 3-1. FÃ¶rbundets dom blev mild, med nutida mÃ¥tt mÃ¤tt: Tre poÃ¤ngs

avdrag och en match utan publik â€“ men villkorligt, dvs om det intrÃ¤ffade igen skulle domen trÃ¤da i kraft.

Lugnet fÃ¶re stormen

De nÃ¤rmaste mÃ¥naderna hÃ¤rskade ett relativt lugn, vilket inte bara berodde pÃ¥ att den perioden sammanfÃ¶ll med sommarmÃ¥naderna. Archer och Belotti fÃ¶rsÃ¶kte mÃ¤kla fred med de olika supporterfÃ¶reningarna, och lovade att Ã¶verlÃ¤mna ansvaret fÃ¶r klubben till konsortiet om det kunde visa att hade de ekonomiska resurserna och den byggtekniska kompetensen att bygga ett stadium. Konsortiet visade sig sÃ¥ smÃ¥ningom bestÃ¥ av Brady (som dock snart fÃ¶rsvann ut genom en sidoport dÃ¥ han erbjÃ¶ds en lockande post i Arsenal), den lokale Â»mediemogulenÂ» Dick Knight och byggfÃ¶retaget McAlpine; just precis samma McAlpine som byggt Huddersfields nya arena, och som pÃ¥ 30-talet varit med om att bygga det Â»gamlaÂ» Wembley.

I bÃ¶rjan av september bÃ¶rjade man kunna se tecken pÃ¥ att relationerna mellan konsortiet och styrelsen blev alltmer anstrÃ¤ngd, och den 30:e september brÃ¶t de ihop totalt. Dagen efter slÃ¤ppte styrelsen ett pressmeddelande dÃ¤r man sa att fÃ¶rhandlingarna brutit ihop, att man avbrutit dem, och att man nu Ã¶ppnade fÃ¶r fÃ¶rhandlingar med Brightons och Hoves respektive fullmÃ¤ktige. Redan den 15:e hade de sju stÃ¶rsta supporterfÃ¶reningarna gjort klart fÃ¶r Archer att man ansÃ¥g att han brutit sina lÃ¶ften till dem angÃ¥ende Ã¶ppenhet och tillmÃ¶tesgÃ¥ende mot konsortiet. FrÃ¥n och med nu var det Ã¶ppet krig.

En studie i grÃ¶nt

Archers utspel om fÃ¶rhandlingarnas sammanbrott kom timmarna innan matchen mot Lincoln skulle bÃ¶rja, och att det skulle leda till Ã¤nnu en planinvasion var knappast en Ã¶verraskning; en supporter ringde till och med polisen fÃ¶r att anmÃ¤la Archer fÃ¶r Â»anstiftan till upploppÂ»... De nÃ¤rmaste mÃ¥nadernas protester och demonstrationer Ã¤r fÃ¶rmodligen fortfarande unika i Englands fotbollshistoria. Som tur var lyckades man fÃ¶rÃ¤ndra utformningen av dem sÃ¥ att de militanta fraktionerna hÃ¶lls i schack; Archer och Bellotti fick allt svÃ¥rare att hÃ¤nvisa till Â»huliganerÂ» och Â»faschistdÃ¥dÂ»

Det bÃ¶rjade redan innan lincolnmatchen; liberaldemokraterna hÃ¶ll sitt Ã¥rliga konvent i Brighton och en av supportergrupperna, med Liz Costa och Sarah Watts i spetsen, beslÃ¶t sig fÃ¶r att demonstrera mot Bellottis sÃ¤tt att leda klubben; ett trettiotal supportrar, de flesta kvinnor, stÃ¤llde sig utanfÃ¶r konventlokalen med en banderoll och plakat som sa Â»Om en liberaldemokrat kan fÃ¶rstÃ¶ra en fotbollsklubb, vad kan dÃ¥ en liberaldemokratisk regering gÃ¶ra med ditt land?Â». Protesten hamnade pÃ¥ fÃ¶rstasidan av Argus, medan Paddy Ashdown, liberaldemokraternas ledare, fick hÃ¥lla tillgodo med sidan fem; enligt uppgift var han inte helt nÃ¶jd med det.

Den andra stÃ¶rre protesten gjordes utanfÃ¶r Archers hem i den lilla byn Mellor, Lancashire. NÃ¥got eller nÃ¥gra hundratal brightonsupportrar stannade till i Mellor efter bortamatchen mot Wigan den 5 oktober, tog en pint pÃ¥ den lokala puben, och strÃ¶mmade genom de normalt sÃ¥ tysta bygatorna sjungande Â»Good old Sussex by the SeaÂ», samtidigt som man gav uppdykande bybor ett flygblad dÃ¤r man fÃ¶rklarade bakgrunden till aktionen. Press och polis hade pÃ¥ nÃ¥got sÃ¤tt fÃ¥tt nys om att en demonstration var pÃ¥ gÃ¥ng, och var beredda pÃ¥ det mesta nÃ¤r en viss John Baine stÃ¤llde sig upp pÃ¥ en lÃ¥g mur, tystade den samlade hopen â€“ och deklamerade en nyskriven dikt:

We're here in your village, angry as hell

(If it happened to you, you'd be angry as well)

To call for the Prompt and Immediate Departure

From all our lives of a certain Bill Archer

...

So we've come here, in peace, to your Village and Pub

To tell you what Archer has done to our Club

And now that you know what this Visit's about

Come, Mellor, and join us: WE WANT ARCHER OUT!

Hopen sjÃ¶ng nÃ¥gra Â»sÃ¥ngerÂ» till Baines fiol, bland annat Â»Build a bonfireÂ» (pÃ¥ melodin till Â»My darling ClementineÂ»):

Build a bonfire

Build a bonfire

Put Bellotti on the top!

Put Bill Archer in the middle

And then burn the fucking lot!

Och det var allt; kravallpoliserna fick Ã¥tervÃ¤nda tomhÃ¤nta till sitt hÃ¶gkvarter och berÃ¤tta att de lyssnat pÃ¥ en diktupplÃ¤sning...

Det genomslag i media de hÃ¤r tvÃ¥ aktionerna fick Ã¶vertygade Ã¤ven de mest militanta att protesterna var pÃ¥ rÃ¤tt vÃ¤g. FramfÃ¶r allt lyckades man pÃ¥ ett effektivt sÃ¤tt punktera den myt som Archer och Belotti fÃ¶rsÃ¶kte torgfÃ¶ra â€“ att protesterna var organiserade av huliganer och faschistorganistioner; om man ser i tidningen att protesterna genomfÃ¶rs av en stillsam grupp kvinnor ur fyra generationer, eller en poesideklamerande fiolspelare sÃ¥ Ã¤r det svÃ¥rt att gÃ¶ra sÃ¥dana associationer.

John Baine Ã¤r fÃ¶r Ã¶vrigt mer kÃ¤nd under sitt artistnamn Â»Attila the StockbrokerÂ», en punkpoet med vÃ¤l dokumenterade vÃ¤nstersympatier; kontrasten med den tidigare omnÃ¤mnde Paul Samrah kunde knappast vara stÃ¶rre. Att de Ã¶ver huvud taget kunde mÃ¶tas och samarbeta Ã¤r en utmÃ¤rkt illustration pÃ¥ hur situationen tvingade fram allianser och mÃ¶ten av slag som annars skulle vara otÃ¤nkbara i ett England som fortfarande har en bra bit kvar till det klasslÃ¶sa samhÃ¤llet.

Fortsatta protester

Hela hÃ¶sten fortsatte demonstrationerna: Den 9:e oktober organiserade man en bojkott av matchen mot Mansfield (den officiella publiksiffran var 1933); den 15:e organiserade man en Â»walkoutÂ» mot Hereford (de flesta i publiken lÃ¤mnade arenan femton minuter fÃ¶re slutsignalen); den 26:e organinserade man en marsch genom Brighton infÃ¶r matchen mot Fulham, dÃ¤r Ã¤ven fulhamsupportrar deltog. Den 30:e november marscherade man igen, Ã¤ven denna gÃ¥ng tillsammans med fulhamsupportrar infÃ¶r en match mot Fulham, men denna gÃ¥ng i London â€“ frÃ¥n Victoria Station till Hyde Park och Lancaster Gate, dÃ¤r FAs huvudkontor var belÃ¤get, fÃ¶r att Ã¶verlÃ¤mna ett upprop undertecknat av omkring 6000 supportrar fÃ¶r att fÃ¶rsÃ¶ka Ã¶vertyga fotbollsfÃ¶rbundet att de mÃ¥ste agera. Och fÃ¶rbundet agerade! Mer om det i nÃ¤sta avdelning.

Ovan har jag bara nÃ¤mnt de aktioner som blivit bÃ¤st dokumenterade; men det fanns Ã¥tskilliga andra, en del pÃ¥ grÃ¤nsen till det anstÃ¤ndiga. Man delade till exempel ut flygblad utanfÃ¶r Focus DIY dÃ¤r man listade likartade butiker i nÃ¤rheten och bad presumtiva kunder handla dÃ¤r i stÃ¤llet; man drev politiska kampanjer mot Bellotti. Ã…tminstone en gÃ¥ng gick man Ã¶ver grÃ¤nsen, nÃ¤r man publicerade Bellottis telefonnummer i en av supportertidningarna, vilket ledde Â»samtalÂ» frÃ¥n mÃ¥nga frustrerade fans. Till slut trÃ¶ttnade Bellotti, eller hans fru; de skaffade inspelningsutrustning och spÃ¥rningsmÃ¶jligheter, vilket ledde till Ã¥tminstone en fÃ¤llande dom.

FÃ¶rbundet agerar

I bakgrunden fortsatte Paul Samrah, och andra, att fÃ¶rsÃ¶ka fÃ¥ fotbollsfÃ¶rbundet att reagera. Han lyckades fÃ¥ till ett inofficiellt mÃ¶te med en FA-representant innan Brightons match mot Sudbury Town i FA-cupen den 16 november, och denne fÃ¶ljde dessutom med pÃ¥ matchen och kunde sjÃ¤lv hÃ¶ra ramsorna och kÃ¤nna av stÃ¤mningen. Detta mÃ¶te ledde i sin tur fram till ett mer officiellt besÃ¶k pÃ¥ Lancaster Gate, dÃ¤r Samrah och Paul Whelch, ytterligare en revisor bland brightonsupportrarna, Ã¶verlÃ¤mnade en mapp med en genomgÃ¥ng av hela affÃ¤ren. Egentligen hade informationen samlats in fÃ¶r att kunna anvÃ¤ndas som bevis i ett rÃ¤ttsmÃ¥l; en advokat med sportfrÃ¥gor som sitt omrÃ¥de skrev nÃ¤mligen till The Telegraph och pÃ¥pekade att det fanns exempel pÃ¥ liknande rÃ¤ttsfall dÃ¤r styrelsen fÃ¤llts fÃ¶r att Â»ge sporten ett dÃ¥ligt rykteÂ» och avsatts. Som en sista utvÃ¤g Ã¤mnade man prÃ¶va Ã¤ven den vÃ¤gen.

Det Ã¤r naturligtvis svÃ¥rt att sÃ¤tta fingret exakt pÃ¥ vad som fick FA-bossarna agera â€“ de omskakande TV-bilderna frÃ¥n Brighton; berÃ¤ttelsen frÃ¥n ett Ã¶gonvittne inom organisationen; mappen med information; den kommande marschen genom centrala London; eller nÃ¥got annat â€“ men den 28:e november skickade FA ett Ã¶ppet brev till Bill Archer dÃ¤r man bad honom komma tillbaka till fÃ¶rhandlingsbordet, och meddelade att man var villig att betala kostnaderna fÃ¶r att en extern medlare (CEDR, Centre of Dispute Resolution) skulle delta. Det tog sin tid, men till slut var det den medlingen som brÃ¶t dÃ¶dlÃ¤get och gjorde att man kunde finna en vÃ¤g framÃ¥t.

The botten is nÃ¥dd

Under nÃ¥gra dagar i bÃ¶rjan av december nÃ¥dde klubben sin absoluta bottennotering pÃ¥ ett flertal plan. Det bÃ¶rjade med matchen mot Darlington, dÃ¤r Brighton ledde med 2-1, men slÃ¤ppte in tvÃ¥ mÃ¥l mot slutet och fÃ¶rlorade. En grupp supportrar tappade huvudet, bÃ¶rjade fÃ¶rsÃ¶ka bryta sig in i klubbens utrymmen bakom ena lÃ¤ktaren och blev stoppade av tillskyndande polis; en stor grupp samlades utanfÃ¶r Goldstone Ground och bÃ¶rjade skrika slagord, och trots att Jimmy Case, som dittills haft bra kontakt med fansen, fÃ¶rsÃ¶kte tala dem tillrÃ¤tta i nÃ¤rmare 45 minuter lyckades han inget vidare.

Dagen dÃ¤rpÃ¥ blev Jimmy Case sparkad. Det var inte sÃ¤rskilt ovÃ¤ntat; en manager som bara tar 13 poÃ¤ng pÃ¥ 22 ronder, och just har fÃ¶rlorat mot nÃ¤rmaste konkurrenten pÃ¥ hemmaplan, mÃ¥ste vara beredd pÃ¥ sÃ¥dant. Vad Ã¤n orsakerna till lagets prekÃ¤ra situation Ã¤n var sÃ¥ inser vÃ¤l de flesta att han inte fick en riktig chans att visa vad han kunde â€“ den allmÃ¤n situationen i klubben var sÃ¥ kaotisk att det pÃ¥verkade Ã¤ven spelarna. Men vem skulle vilja ta sig an ett sÃ¥ omÃ¶jligt uppdrag som att rÃ¤dda kvar Brighton i seriesystemet?

Och den 9:e december kom FAs beslut rÃ¶rande incidenten i Lincoln-matchen â€“ Brighton frÃ¥ntogs tvÃ¥ poÃ¤ng, och lÃ¥g dÃ¤rmed hela elva poÃ¤ng efter de tvÃ¥ nÃ¤rmaste lagen, Darlington och Hartlepool.

Det finns dock en trÃ¶st fÃ¶r den som befinner sig pÃ¥ den absoluta botten â€“ om man hittar en vÃ¤g Ã¤r sannolikheten stor att den leder uppÃ¥t...

Gritt and determination

Svaret pÃ¥ frÃ¥gan om vem som skulle vilja ta jobbet visade sig vara â€“ Steve Gritt. Till att bÃ¶rja med var mottagandet minst sagt svalt; fÃ¶r somliga supportrar hade det inte spelat nÃ¥gon roll, alla som pÃ¥ nÃ¥got sÃ¤tt samarbetade med Archer var fÃ¶rrÃ¤dare, medan andra sÃ¥g en koppling till Greg Stanley (Stanleys bror var ordfÃ¶rande i Charlton dÃ¤r Gritt gjorde sina fÃ¶rsta erfarenheter som manager), och det var ingen merit i supportrarnas Ã¶gon.

Redan innan darlingtonmatchen hade supporterklubbarna bestÃ¤mt sig fÃ¶r nÃ¤sta aktion; en visselprotest. Dryga tusentalet visselpipor kÃ¶ptes in, delades ut pÃ¥ pubarna i stÃ¶rsta hemlighet, smugglades in pÃ¥ Goldstone och skapade ett ovÃ¤sen av en ganska Â»oengelskÂ» typ. Om mÃ¥let var att stoppa matchen misslyckades det dock, eftersom alla piporna hade samma tonhÃ¶jd, och domarens pipa hade en annan; men om mÃ¥let var att skapa en ovanlig, lÃ¤tt hotfull, atmosfÃ¤r dÃ¤r hemmalaget skulle kÃ¤nna sig mer hemma var resultatet Ã¶ver fÃ¶rvÃ¤ntan; Brighton vann med 3-0, och fÃ¶r fÃ¶rsta gÃ¥ngen pÃ¥ mycket lÃ¤nge kunde supportrarna lÃ¤mna Goldstone Ground med ett leende pÃ¥ lÃ¤pparna.

Fans Utd

Under sÃ¤songen hade brightonsupportrarna fÃ¥tt mÃ¥nga bevis pÃ¥ att supportrar frÃ¥n andra klubbar stod pÃ¥ deras sida, och nÃ¤r en plymouthsupporter, Richard Vaughan, skrev i gÃ¤stboken pÃ¥ supporterklubbarnas kampanjsida att Â»Jag tycker det vore en bra idÃ© om MASSOR av supportrar frÃ¥n olika klubbar samlades i Brighton (i sina respektive trÃ¶jor) och stÃ¤mde in [i protesterna]Â» var det en tanke som omedelbart fick gehÃ¶r.

Man valde ut matchen mot Hartlepool den 8 februari, eftersom de Ã¶vre divisionerna i England dÃ¥ hade speluppehÃ¥ll pÃ¥ grund av landslagsspel. Via internet, kontakter med supporterklubbar och radio (!) spreds budskapet bÃ¥de inom och utom England, och gensvaret blev stÃ¶rre Ã¤n nÃ¥gon rimligen kunde ha fÃ¶rvÃ¤ntat sig. BortÃ¥t nio tusen Ã¥skÃ¥dare hade bÃ¤nkat sig pÃ¥ Goldstone Ground i stÃ¤llet fÃ¶r de mellan tre och fyra tusen som var normalt, och Ã¤ven om man rÃ¤knar med ett Ã¶kat lokalt intresse Ã¤r det ingen Ã¶verdrift att pÃ¥stÃ¥ att tusentals fotbollsfans frÃ¥n olika hÃ¥ll hade sÃ¶kt sig till Brighton denna dag. PÃ¥ nÃ¤tet kan man hitta gott om berÃ¤ttelser (till exempel frÃ¥n Charlton, Watford och Oxford) om denna unika tillstÃ¤llning, som inte tycks ha lÃ¤mnat nÃ¥gon oberÃ¶rd; till och med Hartlepool-supportrarna, pÃ¥stÃ¥s det, stÃ¤mde in i Â»Archer out!Â» och liknande ramsor...

En av brightonspelarna, Stuart Storer, har berÃ¤ttat vilken kÃ¤nsla det var att spela infÃ¶r ett sÃ¥dant publikhav, rena karnevalsstÃ¤mningen, och spelet blev ocksÃ¥ dÃ¤refter; Brighton vann med 5-0, och enligt uppgift kom Hartlepool billigt undan...

Det enda smolket i glÃ¤djebÃ¤garen var medias nÃ¤stan totala ointresse; att se supportrar frÃ¥n olika klubbar jobba mot ett gemensamt mÃ¥l Ã¤r uppenbarligen inte alls en lika stor mediehÃ¤ndelse som att se dem puckla pÃ¥ varandra. Men fÃ¶r en riktig fotbollssupporter Ã¤r det stort att se supportrar frÃ¥n till exempel Glasgow Rangers och Celtic, Sheffieldklubbarna United och Wednesday, Arsenal och Tottenham sida vid sida utan minsta antydan till brÃ¥k. Fans United will never be defeated!

NÃ¤ra Ã¶gat

Efter Fans United bÃ¶rjade det gÃ¥ upp fÃ¶r allt fler att Brighton faktiskt hade en chans att hÃ¤nga kvar, och bÃ¥de publiksiffrorna och stÃ¤mningen fÃ¶rbÃ¤ttrades allteftersom sÃ¤songen led. Huvudanledningen var naturligtvis att spelet (och resultaten) blev bÃ¤ttre, men en bidragande orsak var ocksÃ¥ att Bellotti som en del av de fÃ¶rberedande Ã¶verlÃ¤ggningarna lovade att hÃ¥lla sig borta frÃ¥n Goldstone Ground under matcherna.

Precis en mÃ¥nad efter hartlepoolmatchen stod Leyton Orient fÃ¶r motstÃ¥ndet, och till en bÃ¶rjan sÃ¥g det ut att gÃ¥ som pÃ¥ rÃ¤ls; Brighton skaffade sig snabbt en 2-0-ledning och hÃ¶ll den utan stÃ¶rre problem till halvtid. Men efter pausen kom Orient ut som ett nytt lag, och gjorde tre mÃ¥l pÃ¥ sju minuter. Brighton tog tag i matchen igen och lyckades till slut pressa in 3-3.

Direkt efter avspark gick Orient till attack, Scott McGleish fick fritt fram och slog in 4-3. Han firade mÃ¥let framfÃ¶r brightonklacken, och gjorde det pÃ¥ ett sÃ¥ utmanande sÃ¤tt att nÃ¥gra brightonsupportrar sprang in pÃ¥ planen fÃ¶r att gÃ¶ra upp, och nÃ¤r orientspelare och poliser rusade till uppstod ett handgemÃ¤ng som tog tre-fyra minuter att reda ut. Men skillnaden mellan denna och tidigare planinvasioner var stor â€“ det som karaktÃ¤riserat de tidigare var att de var uttryck fÃ¶r en allmÃ¤n protest, Â»invasionstyrkanÂ» var mÃ¥nghÃ¶vdad och det hela gick i det stora hela fredligt till, medan denna var vÃ¥ldsam och utfÃ¶rdes av tre-fyra personer till allmÃ¤nt buande.

Matchen slutade 4-4, sedan Brighton fÃ¥tt en straff och Orient en utvisning, men resultatet var inte det viktigaste â€“ de flesta stÃ¤llde sig frÃ¥gan Â»Om FA ger tvÃ¥ poÃ¤ngs avdrag fÃ¶r en fredlig demonstration, vad kommer de dÃ¥ att ge fÃ¶r ett Ã¶verfallsfÃ¶rsÃ¶k som detta?Â». Den hÃ¤r gÃ¥ngen var media med pÃ¥ noterna, och genom att Ã¥terge ett uttalande av Barry Hearn (Leyton Orients Ã¤gare) att Brighton borde kastas ut ur ligasystemet sÃ¥g de till att relationerna mellan Orient

och Brighton var frostiga under mÃ¥nga Ã¥r. Och Scott McGleish kan inte komma i nÃ¤rheten av en boll utan att brightonfansen buar...

Den 28:e kom domen â€“ FA bestraffade vare sig Brighton eller Leyton Orient fÃ¶r hÃ¤ndelserna under matchen.

Ã–verenskommelsen

Under tiden hade medlarna jobbat hÃ¥rt pÃ¥ att bryta dÃ¶dlÃ¤get. De fÃ¶rsta mÃ¶tena hÃ¶lls i slutet av januari, den 12 mars kunde CEDR meddela FA att man gjort ett genombrott, och hittat en mÃ¶jlig vÃ¤g framÃ¥t. Men det drog ut pÃ¥ tiden, och FA gjorde ingen hemlighet av att man ville se papperen undertecknade innan den sista matchen pÃ¥ Goldstone Ground fÃ¶r att undvika scener liknande de frÃ¥n fÃ¶regÃ¥ende Ã¥r. Enligt legenden gick Dick Knight och Bill Archer ut pÃ¥ restaurang pÃ¥ kvÃ¤llen den 17 april fÃ¶r att diskutera de sista detaljerna; och nÃ¤r de kom tillbaka var det bara signaturerna som fattades.

Den 22 april kallade FA till presskonferens, och dÃ¤r kunde man meddela att de tidigare Ã¤garna och konsortiet nu Ã¤gde 49,5 procent av klubben vardera, och att den sista procenten Ã¤gdes av Martin Perry (frÃ¥n McAlpine). Ny ordfÃ¶rande blev Dick Knight, och styrelsen kompletterades av tvÃ¥ Â»neutralaÂ» ledamÃ¶ter tillsatta av FA. TvÃ¥ Ã¥rs kamp att fÃ¥ bort Archer frÃ¥n styret hade krÃ¶nts med framgÃ¥ng.

UpplÃ¶sningen

Men Ã¤nnu Ã¥terstod en liten detalj â€“ att rÃ¤dda nytt kontrakt. Det stod visserligen i Ã¶verenskommelsen att den gÃ¤llde oavsett vilken serie klubben spelade Ã¥ret dÃ¤rpÃ¥, men det var mÃ¥nga som fruktade att klubben inte skulle kunna hÃ¤mta sig frÃ¥n en visit i Â»konferensenÂ» samtidigt som man blev av med sin arena. Det var med andra ord ganska mycket som stod pÃ¥ spel i sÃ¤songens tvÃ¥ matcher.

InfÃ¶r den sista matchen pÃ¥ Goldstone Ground lÃ¥g Brighton tre poÃ¤ng efter nÃ¤rmaste lag, Hereford, och Ã¶det ville att de skulle mÃ¶tas i sista matchen â€“ med andra ord hade Brighton kontraktet i sina egna hÃ¤nder.

Den sista matchen pÃ¥ Goldstone blev inte nÃ¥gon av de bÃ¤ttre; det gÃ¤llde helt enkelt fÃ¶r mycket. De tvÃ¥ noterbara hÃ¤ndelserna var ett rallarslagsmÃ¥l med stÃ¶rre delen av de bÃ¥da lagen inblandade, till slut valde domaren att bara visa ut de bÃ¥da ursprungliga stridstupparna, och Stuart Storers mÃ¥l efter en kalabalik i Doncasters straffomrÃ¥de, det sista mÃ¥let pÃ¥ Goldstone Ground. Den filmsnutt jag lÃ¤nkar till sÃ¤ger mer Ã¤n tusentals ord vad det mÃ¥let betydde fÃ¶r spelarna; Storers ansiktsuttryck nÃ¤r han reser sig kunde vara definitionen pÃ¥ ett Â»fighting faceÂ»...

Hereford fÃ¶rlorade sin match (mot Leyton Orient, av alla lag), och det innebar hastigt och lustigt att Brighton inte lÃ¤ngre lÃ¥g sist; man hade visserligen samma poÃ¤ng och sÃ¤mre mÃ¥lskillnad Ã¤n Hereford, men det hÃ¤r var en av de sista sÃ¤songerna i England dÃ¤r man anvÃ¤nde antalet gjorda mÃ¥l som kriterium fÃ¶r att skilja lag pÃ¥ samma poÃ¤ng Ã¥t, och d hade Brighton tre mÃ¥ls fÃ¶rsprÃ¥ng. Det var dock ingen som tog ut nÃ¥got i fÃ¶rskott â€“ Brightons facit pÃ¥ hemmaplan sedan Gritt tagit Ã¶ver var visserligen smÃ¥tt otroliga tio vinster och tvÃ¥ oavgjorda pÃ¥ tolv matcher, men pÃ¥ bortaplan var resultaten inte fullt lika bra â€“ pÃ¥ elva matcher hade man tre oavgjorda och Ã¥tta fÃ¶rluster...

Hela nÃ¤sta artikel i sen hÃ¤r serien kommer att Ã¤gnas Ã¥t matchen mot Hereford, i synnerhet halvtidpausen, men som alla vet slutade matchen 1-1 och Brighton hÃ¤ngde kvar.

Slutord

Den historia som jag berÃ¤ttat ovan Ã¤r baserad dels pÃ¥ diverse kÃ¤llor jag hittat pÃ¥ internet, och dels pÃ¥ den fantastiska boken Build a bonfire. Alla dessa kÃ¤llor har ett gemensamt â€“ de berÃ¤ttar historien frÃ¥n supportrarnas sida. Jag har dÃ¤rfÃ¶r fÃ¶rsÃ¶kt att vara sÃ¥ neutral som mÃ¶jligt, men eftersom Archer och Belotti, sÃ¥vitt jag vet, Ã¤nnu inte publicerat sin version av hÃ¤ndelsefÃ¶rloppet finns det fortfarande en del frÃ¥getecken kring deras handlande.

Det Ã¤r framfÃ¶r allt tvÃ¥ punkter dÃ¤r min bild av Â»inbÃ¶rdeskrigetÂ» skiljer sig frÃ¥n den som fÃ¶rmedlas av supportrarna. Den fÃ¶rsta Ã¤r idÃ©n att brightonsupportrarna inte anvÃ¤nde vÃ¥ld i nÃ¥gon stÃ¶rre utstrÃ¤ckning. Det kan kanske stÃ¤mma man jÃ¤mfÃ¶r med den Â»supporterkulturÂ» som hÃ¤rskade pÃ¥ 70- och 80-talen, men de filmsnuttar jag hittat och lÃ¤nkat till i artikeln berÃ¤ttar en delvis annan historia, och den bekrÃ¤ftas av Build a bonfire.

Den andra Ã¤r min bild av Archer och Belotti. FÃ¶r brightonsupporters i allmÃ¤nhet Ã¤r de skurkar sÃ¥ nattsvarta att Dante inte lyckats prestera en tillrÃ¤ckligt kraftfull version av det helvete dit de borde fÃ¶rpassas, men enligt min mening tillhÃ¶r de kategorin Â»affÃ¤rsmÃ¤n med tvivelaktiga metoder, utan minsta kompetens att driva en fotbollsklubbÂ» â€“ skillnaden kan tyckas hÃ¥rfin, men fÃ¶r dem hade Dante i alla fall en plats i beredskap...

Ett bra illustration pÃ¥ att Archer och Belotti agerade som affÃ¤rsmÃ¤n utan fotbollsintresse Ã¤r hur de hanterade Goldstone-krisen 1996. Genom att vÃ¤nta till sista minuten med beskedet fÃ¶rsÃ¶kte de fÃ¥ Hoves fullmÃ¤ktige att tillÃ¥ta uppfÃ¶randet av matbutiker pÃ¥ omrÃ¥det, fÃ¥ Chartwell att acceptera en lÃ¤gre hyra, eller att fÃ¥ FA att acceptera en flytt till Portsmouth. Ett sÃ¥dant fÃ¶rfarande, grÃ¤nsande till utpressning, skulle kanske vara accepterbart i vanlig affÃ¤rsverksamhet, men supportrar Ã¤r inte sÃ¤rskilt fÃ¶rtjusta i att styrelsen spelar poker med klubbens existens som insats.

Jag har eventuellt tecknat en alltfÃ¶r snÃ¤ll bild av Archer och Belotti, sÃ¥ lÃ¥t mig bara ge ett exempel pÃ¥ hur de arbetade. Under fÃ¶rhandlingarna med Chartwell hÃ¶sten 1995 gav Ivor Caplin, ledare fÃ¶r Hoves fullmÃ¤ktige, en presskonferens dÃ¤r han tyckte att det vore bÃ¤st om Archer lÃ¤mnade Ã¶ver styret till nÃ¥gon lokal intressent, vilket Argus, med sedvanlig tidningskÃ¤nsla fÃ¶r diplomatiska uttalanden, tog upp under rubriken Â»Clear off!Â». Archer svarade med en Â»writÂ» (jag Ã¤r ungefÃ¤r lika usel pÃ¥ juridiska termer som ekonomiska, men tolkar det som ett slags Â»stÃ¤mning fÃ¶r fÃ¶rtalÂ»); fÃ¶rst undertecknad av Archer och Stanley, men sedan Stanley hÃ¤vdat att han inte visste om stÃ¤mningen, och inte sympatiserade med den, togs hans namn bort. Om man verkligen planerar att starta ett byggprojekt i mÃ¥ngmiljonklassen bÃ¶r man nog visa lite mer omsorg om sina relationer med berÃ¶rda myndigheter.

Historien Ã¤r naturligtvis inte slut hÃ¤r; den har i sjÃ¤lva verket bara kommit fram till halvtid. Inom sinom tid kommer den hÃ¤r artikeln att fÃ¥ tvÃ¥ uppfÃ¶ljare, en om halvtidsvilan (i herefordmatchen), och en om den andra halvleken, den lÃ¥nga vÃ¤gen till Falmer.

Fotnot: MÃ¥sarna lÃ¤mnar Gotland, och hela Sverige tittar pÃ¥ var en LP som Anders F RÃ¶nnblom, Sveriges stÃ¶rste rockpoet, gav ut 1973. Han Ã¤r fortfarande aktiv, och fotfarande aktuell.

Fotonot:De fotografier som anvÃ¤nts i artikeln har hÃ¤mtats frÃ¥n wearebrighton.com och Stewart Weirs blog, och anvÃ¤nds med tillstÃ¥nd frÃ¥n de bÃ¥da sajterna. Stewart Weir har sedan lÃ¤nge fÃ¶ljt Brighton pÃ¥ nÃ¤ra hÃ¥ll, och har gett ut en unik fotobok med bilder frÃ¥n de tvÃ¥ sÃ¤songerna 1995-96 och 1996-97, More than 90 minutes.

- Del 1: MÃ¥sarna lÃ¤mnar Goldstone, och hela England tittar pÃ¥

- Del 2: Halvtid i Hereford

- Del 3: Falmer, John! (under utarbetande)